

Stel: je hebt het vermoeden dat de taal- en spraakontwikkeling van een kind in jouw kindercentrum niet op gang komt. Een kindje maakt moeilijk contact met andere kinderen of is snel van slag bij kleine veranderingen. Wat kun je hier concreet aan doen? Wie kan jou hierbij steunen? En hoe vertel je dit aan de ouders?

Vermoeden van een ontwikkelingsprobleem?

Zo communiceer je dat met de ouders!

Als opvangouder of begeleid(st)er in een kindercentrum heb je heel wat ervaring met de ontwikkeling van baby's, peuters en kleuters. Meestal verloopt die ontwikkeling zonder noemenswaardige problemen. In de eerste levensfasen ondergaat elk kind spectaculaire veranderingen. Sommige kinderen kunnen bijvoorbeeld al lopen als ze pas 11 maanden oud zijn, terwijl anderen anderhalf jaar oud zijn. Die onderlinge verschillen hangen af van meerdere factoren. Ze kunnen genetisch, biologisch maar ook door de omgeving bepaald zijn. Bij de observatie en interpretatie van de ontwikkeling van een kind, moet je met die verschillende factoren rekening houden. Er zijn altijd kinderen die zich, in vergelijking met de rest van de groep, opvallend anders ontwikkelen. Een vertraagde ontwikkeling heeft in de meeste gevallen zelfs niets te maken met achterstand. Toch is het onvermijdelijk dat een dergelijk 'probleem' vragen oproept bij de begeleiding.

Zorgen en twijfels

Als je een ontwikkelingsprobleem vermoedt, ben je misschien onzeker en heb je twijfels over je eigen vaststellingen. Het is dan ook goed om raad te vragen aan collega's. Probeer je observaties met hen te bespreken.

Je hebt hoe dan ook de steun van het hele team én de verantwoordelijke nodig, voordat je met de ouders gaat praten.

Als je echt twijfelt, is het goed om het kind extra te observeren. Gerichte observaties in verschillende situaties en op verschillende momenten geven je een uitgebreider beeld van het gedrag van het kind. Maar die observaties staan natuurlijk niet op zich. Je moet ze checken en interpreteren, niet alleen binnen het team, maar ook in overleg met de ouders.

Een dialoog met de ouders

Het is belangrijk dat je de dialoog met de ouders op een verantwoorde manier aanpakt. Als je de samenvatting van de ontwikkeling van het kind zonder commentaar meedeelt, kan dit bedreigend overkomen. Hetzelfde geldt voor het suggereren van een diagnose. Het gesprek met de ouders mag dus niet uitmonden in een 'slechtnieuwsgesprek'. Het moet integendeel een gesprek zijn, waarin de twijfels en de vragen van de begeleider aan bod komen. Een eventuele vaststelling kun je zo formuleren: 'Ik maak me wat zorgen over Jef. Jef rolt in de opvang nog steeds niet om en

